

I. negyedév

1. szombat, 2014. január 4.

A NAGY PARANCS

Az adventisták állítják magukról, hogy ők a Maradék, amely megtartja Isten parancsolatait és Jézus hitét (Jel 12,17). Ez egy merész állítás, ami több a szombatünneplésnél. Azt is jelenti még, hogy elvégezzük a nagy utasítást. Nem lehetünk a Maradék, nem tarthatjuk meg Isten parancsolatait, ha nem végezzük el Jézus legnagyobb megbízását.

Miután kijelentette, hogy Övé minden hatalom, isteni utasítást adott: „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket” (Mát 28,19). Ez egy elképesztő parancs. Ugyan hogy remélhette a tizenegy tagú, félig-meddig hívő, kételyek közt vergődő kis csapat, hogy megvalósítsa ezt a nagyszerű tervet, hogy minden népet Krisztus tanítványává tesz? Csakis a mindenható Úr Jézus erejével válik lehetségessé.

Ez a parancs zavarba ejtette az első tanítványokat. Hogy lehet minden nép között tanítványokat toborozni? Ma, kétezer év után, ezt a feladatot az egyház még nagyobbban látja. Ám ez a parancs elválaszthatatlanul összefügg a mindenható Úr Jézussal. Csakis az Ő hatalmának köszönhetően valósítható meg. Mivel Jézus a világmindenség legfőbb Ura, a tanítványok bátran kimehetnek a világba, hirdethetik a feltámadt Krisztust, és a népeket Jézus tanítványaivá tehetik.

E feladat alapjai mélyen a Jézus Krisztus isteni természetében gyökereznek, aki a menny és a Föld abszolút Ura. Hogy miért kell a keresztyéneknek minden népek között hirdetni az evangéliumot, ezt csak úgy értjük meg, ha szem előtt tartjuk a feltámadt Urunkat, aki legyőzte a

halált. Ezzel az utasítással összefügg az a valós gondolat, hogy ugyanez a Jézus ad erőt és eszközt a tanítványainak a feladat elvégzéséhez. Éppen ezért az utasítás befejezéseként azt is közli, hogy velük lesz a világ végezetéig (20. vers). Az ígéretet, hogy velük lesz, a népek miatt adta, akiket tanítványokká kell tenniük. Nem azt állítja tehát, hogy mindenképpen velük lesz, hanem hogy a feladat elvégzése közben lesz velük. Brunner szavait olvassuk:

„A közvetlen szöveggörnyezetben Jézus ígérete, hogy a tanítványával lesz, csak azoknak szól, akik másokat tanítványokká tesznek. Nem lenne becsületes dolog a Máté evangéliumában adott utasítást illetően, ha azt mondanánk, hogy Jézus jelenlétének különös ígérete minden keresztyényhez szól, mivel nem „csak úgy” adta, minden feltétel nélkül. Feltétel mellett adta – a missziós lelkülettel rendelkező keresztyényeknek.”

A tanítványoknak nem egyszerűen, minden támogatás nélkül kellett elindulniuk a világba; azzal a tudattal kellett menniük, hogy Jézusnak adatott minden hatalom, minden népek felett. Éppen ezért e feladat elvégzésére nem kell elindulni azon személy nélkül, Akié minden hatalom. A nagy utasításban benne van még a Szentlélek ígérete is, amely Pünkösdkor teljességgel kitöltetett.

2. szombat, 2014. január 11.

A SZÉTSZÓRT GYÜLEKEZET

Sok adventista ismeri a módját, hogyan lehet megalapítani a gyülekezetet. Meghívják barátait a gyülekezetbe, az evangelizációkra és más gyülekezeti alkalmakra. Ez rendben is van, de ez csak egy része annak a képnek, amit Jézus adott. A gyülekezet nem épület, hanem emberekből álló közösség. Ezért ahol csak összejönnek, ott gyülekezet van. Hétfőn is gyülekezet lehet az irodában, a gyárban vagy a rekreációs központban. Amikor a hívők a munkahelyükön vagy a szabadidejükben barátkoznak a nem hívőkkel, akkor ők szétszórt gyülekezetek. A nagy utasítás egyházának meg kell tanítania a híveit, hogy a munkában és a szabadidőben is gyülekezet legyenek.

Túl rég óta tartjuk egymástól elválasztva a gyülekezetet, a munkát és a rekreációt. Itt az ideje összekapcsolni őket. Már nem az ótestamentumi

modell szerint élünk. Nem lehet elvárni, hogy az emberek jöjjenek hozzánk. Jézus utasítása szöges ellentétben áll az ótestamentumi előírásokkal – a világba küld bennünket, hogy képezzünk tanítványokat a számára. A gyülekezeteink már nem az ótestamentumi előírások szerint viselkednek, hanem a nagy utasítás szerint. Ideje a gyülekezeteket átirányítani az újtestamentumi alapokra.

Vannak, akik úgy vélik, hogy a „tegyetek tanítványokká” kifejezést kell hangsúlyoznunk inkább mintsem azt, hogy „menjeteK”. Ez jól hangzik, de a helyzet az, hogy az igehely inkább a „menjeteK”-re helyezi a hangsúlyt, mint arra, hogy „tegyetek tanítványokká”. Ez nem kissebbíti a célt, ami a tanítványképzés; de ezt a „menjeteK” folyamat alatt kell megvalósítanunk, nem várva azt, hogy az emberek jöjjenek hozzánk, ahogy az ótestamentumi időben volt.

Az egyház nem elégedhet meg azzal, hogy ül és ápolja az embereket, hogy tanítványokká válhassanak. Jézus felhívása világos: a gyülekezetnek „mennie” kell, s útközben kell tanítványokat képeznie.

A nagy utasítás célja, hogy a gyülekezetek uralkodóformája a „szétszórt” gyülekezetek legyenek: házanként, lakásokban, gyárakban, játszótéren, és ne a mai, „helyi”, épülethez kötött gyülekezésforma. Ez persze nem jelenti azt, hogy nincs szükségünk a helyi gyülekezetekre; ám ne ez legyen az elsődleges formája. A nagy utasítás gyülekezete a sóhoz hasonlóan „szétszórt” gyülekezet. A szétszórt gyülekezet létrehozásának folyamatában a tanítványképzés a dolgunk, azon emberek közül, akik között szétszóródtunk.

Az egyház mindig is hajlamos volt arra, hogy elégedett legyen az elért eredményekkel, és hogy ne lépjen tovább. Jézus erélyesebb parancsot már nem adhatott volna ennél a nagy utasításnál. Tehát elvárja a tanítványaitól, hogy menjenek. Az evangéliumokban három helyen találjuk meg ezt az utasítást (Márk 2,11; Máté 11,4; 28,7). Ezekben az esetekben az emberek azt a parancsot kapják, hogy menjenek (valahova). Ezért így is fordíthatnánk: „Indulj”. Mivel Krisztus a mi feltámadt Urunk, nekünk, az Ő tanítványainak, ki kell mennünk a társadalomba és megtalálnunk az emberekkel való kapcsolatteremtés lehetőségét; olyan emberekkel, akik nincsenek összeköttetésben Jézussal.

Ez nem oly parancs, amit Jézus tanítványai elhanyagolhatnak. Jézus nem kéri őket, hogy menjenek a népek közé, hanem parancsolja

nekik, és éppen emiatt sürgős. Más versek arra mutatnak, hogy várniuk kellett, míg erőt nyertek, de ez a várakozás korlátolt, tíznapos várakozás volt. Jött a pünkösöd, lejött a Szentlélek, s az egyház erőt nyert a munka elvégzéséhez. Többé nem kellett, és nem kell várni. A pünkösdkor elnyert erőhöz teljességgel hozzáférhetnek a tanítványok. A nagy utasítás sürgős elvégzése indítja az egyházat arra, hogy bekapcsolódjon a krisztusi parancs elvégzésének munkájába.

3. szombat, 2014. január 18.

A NAGY UTASÍTÁS FELADATA

Miből áll a krisztusi feladat? A nagy utasítás szerint, a feladatunk: embereket tanítványokká tenni, megkeresztelni és megtanítani őket Jézus minden rendeletére. Az utasításban leírt feladat éppen erre a három dologra összpontosít: tanítványképzés, keresztelezés és tanítás. Ezért nincs elvégezve a feladat mindaddig, amíg mind a három dolgot el nem végeztük.

Krisztus parancsba adta, hogy tanítványokká tegyük az embereket, hogy megkereszteljük őket, és hogy mindenre megtanítsuk őket, amit mi is parancsba kaptunk. A feladat nincs elvégezve, míg mind a három része nincs megvalósítva. Az egyház akkor állíthatja, hogy végzi a megbízatását, ha követi e hármas tételt. Mindhármát a „menjetek” folyamat alatt kell elvégezni. Amikor az egyház szétszóródik az emberek között, akkor tanítványokat toboroz, megkereszteli őket, és megtanítja őket. Ezért az egyház, amely megkereszteli az embereket, de nem teszi őket Krisztus követőivé és nem tanítja meg őket, engedetlen egyház. Ha valamely egyház az embereket tanítványokká teszi, de nem kereszteli meg őket, engedetlen Krisztus iránt. Ha valamely egyház megtanítja őket Krisztus parancsolataira, de nem teszi az embereket tanítványokká és nem kereszteli meg őket, engedetlen Krisztus iránt. Sőt, még ha valamely egyház tanítványokká teszi az embereket és meg is kereszteli, ám nem tanítja meg őket Krisztus parancsolataira, az is engedetlen Krisztus iránt. A mi Urunk parancsa oly világos, hogy nem lehet félreérteni, mégis az egyik legjobban félreértett parancs a modern kereszténység körében. Az egyház tragikusan hanyagolja a nagy parancs végrehajtását, nem azért,

mert nem hirdeti hűségesen az evangéliumot, vagy, mert nem kereszтели meg az embereket, hanem legjobban azért, mert nem találja abszolút szükségesnek mindhárom rész hűséges elvégzését.

A kereszténység történelmében az egyház különféle időszakokban a nagy utasítás feladatának különféle dimenzióit hangsúlyozta, de alig volt időszak, amikor mindhárom dolog elvégzését egyformán fontosnak tartotta. Sok esetben az is megtörtént, hogy a számok játékára figyeltünk, amikor is a hangsúly teljesen a keresztségek számára terelődött; a „tanítványképzésre”, a „megtanítása” alig figyeltünk oda. De csakis mindhárom dimenzió – tanítványképzés, keresztség, tanítás – egyforma hangsúlyozásával végezhetjük el a nagy megbízatást.

4. szombat, 2014. január 24.

A TANÍTVÁNY

A tanítvány szó görög eredetije a „mathetes”. Görögországban jött létre a szó, ahol a tanítvány a tanítóját követve igyekezett elméleti és gyakorlati tudást szerezni. Az Újtestamentum ezzel a szóval mutat rá valamely tanítvány szoros kapcsolatára a tanítójával. Tanítványnak lenni – újtestamentumi értelemben – azt jelenti, úgy élni, hogy állandó kapcsolatban álltok a tanítókkal. Ebben a közösségben a tanítvány a tanítóját is egyre jobban megismeri, és ugyanakkor aláveti életét ennek a kapcsolatnak. Ez a szó nem egy hirtelen változásra utal, hanem egy lassú folyamatra, amelyben valaki tanítvánnyá válik.

A tanítvány fogalom ilyenfajta értelmezése, ahogy azt az újtestamentumi időben értelmezték, hozzájárulna a nagy utasítás szavainak – a tanítványképzés, a megkeresztelés és a megtanítás – helyes értelmezéséhez. Tanítvánnyá lenni tehát magába foglalja a tanítvány elsődleges beleegyezését abba, hogy kövessen valakit, majd a tekintély elfogadását, a taníthatóság érdekében. Ameddig valaki tanítvány, nem tudhat mindent, mivel még mindig tanul. Ezek szerint a tanítványtól a keresztsége előtt azt várják el, hogy teljesen elfogadja Krisztus tekintélyét, hogy alávesse magát az Ő tekintélyének és így éljen, sőt, ameddig Krisztus tanítványa, addig állandóan tanuljon Róla és Tőle.

A tanítvány szó inkább a tanító lábánál ülő tanítványt ábrázolja, mint az oltár előtt térdelő bűnbánó személyt – tehát inkább oktatási folyamatot, mint evangéliumi krízist; inkább iskolát, mint ébredést. A szó prózai jellemzője alapjába véve azt mondja: „Foglalkoztatok az emberekkel egy ideig úgy, hogy Jézusról beszéltek nekik. Csakis a Teremtő vihet végbe olyan nagy dolgokat, mint a megtérés, a megnyerés, a bűnbánatra vagy az elhatározásra való ösztönzés; mert az Ő kezében van minden hatalom. Ám a tanítványok megtehetik, meg kell tenniük és meg is teszik azt a keveset, hogy más „embereket tanítványokká tesznek” – illetve, időt töltenek az emberekkel, mert meg vannak győződve róla, hogy a Teremtő – előbb vagy utóbb – feléleszti az emberek szívében a keresztségről szóló elhatározást.

5. szombat, 2014. február 1.

HOGYAN VÁLHATUNK TANÍTVÁNYOKKÁ?

A nagy utasítás arra mutat, hogy Jézus célja a tanítványképzés. Hogy valaki megkeresztelkedessen, először tanítvánnyá kell válnia, s hogy fejlődhessen a tanítványságban, meg kell őt tanítani. Az embereket a tanítványság első szakaszának végén kell megkeresztelni. Ők ekkor tanítványok, de még nem teljesen érettek. Ezért ajánlja Jézus, hogy kereszteljük meg ezeket az – éppen tanítványokká vált – embereket, és a tartós tanítványképzés modellje szerint folytassuk a kiképzésüket. Ezt tartva szem előtt, megvizsgáljuk, mit mondott Jézus arról, hogyan válhat valaki tanítvánnyá. Jézus ezt a kijelentést tartotta szem előtt, amikor megparancsolta a követőinek, hogy tegyék tanítványokká az embereket. A megvizsgálás alá vett kijelentések azt mutatják, ami Jézus szerint szükséges ahhoz, hogy valaki tanítvánnyá váljon. Ő a tanítványság kezdeti szakaszáról beszél, amelyre a keresztség előtti időszakban van nagy szükség, nem pedig a keresztséget követő tanítványság idején. Az első verset, amely arról szól, mit jelent Jézus tanítványává válni, a Máté 10,24-25-ben találjuk:

„A tanítvány nem feljebbvaló a mesterénél, sem a szolgálja az uránál. Elég a tanítványnak, hogy olyaná legyen, mint a mestere, és a szolgálja,

mint az ura. Ha a ház urát Belzebubnak nevezték el, mennyivel inkább háznépét?”

Ez a szövegrész arra mutat, hogy aki tanítvánnyá lesz, olyan kapcsolatot létesít a Mesterével, amelyben tanulhat tőle. Tehát az első feltétel a tanulási vágy. A tanulékonyosság nagyon fontos feltétel azon ember számára, aki Jézus tanítványaként fog megkeresztelkedni.

Ez a szövegrész még arra is rámutat, hogy aki Jézus tanítványává lesz, várhatja, hogy majd úgy bánanak vele, mint Jézussal bántak: nem értették meg, sőt, üldözték. Amikor az emberek elkezdenek hinni Krisztusban, nehezen viselik a hitüket támadó kísértéseket. Azért, hogy a tanítvány, ahogy ez a vers is mutatja, ellenállhasson ezeknek a támadásoknak, még mielőtt tanítvánnyá válik, a Krisztusba vetett hitének el kell érnie az alapfokú érettséget. Ezért a tanítványképzés evangéliumi folyamatában támogatni kell az egyént, hogy hitben annyira megérlelődjön, hogy ellen tudjon állni az üldözéseknek és a csúfolódásoknak. Ez különösen az első keresztények számára volt nagyon fontos, akik közül sokan életüket veszítették, nem sokkal az után, hogy átadták magukat Istennek.

Ezek szerint: a tanítványképzés megköveteli a Krisztusnak való komoly odaadást és a taníthatóság lelkületét. Ez általában nem akkor történik, amikor valaki bűnös-ként bűnbánó imát mond, hanem a keresztényi hitben való, meghatározott növekedési szint elérésekor kerül rá sor, amikor már nem csak átadta magát Krisztusnak, hanem megtanulta, hogy az életét is Ő rá bízza.

Egy másik fontos dolog arról, hogyan magyarázza Jézus a tanítványképzést, a Lukács 14,26-27., és a 33-ban található:

„Ha valaki hozzám jön, de nem gyűlöli meg apját, anyját, feleségét, gyermekeit, testvéreit, sőt még a saját lelkét is, nem lehet az én tanítványom. Ha valaki nem hordozza a maga keresztjét, és nem jön utánam, az nem lehet az én tanítványom. ... Így tehát, aki közületek nem mond le minden vagyonáról, nem lehet az én tanítványom.”

Ebben az igeszakaszban olvassuk, hogy nagy sokaság követte Jézust (25. vers). Ha Jézus hitt az embereknek a tömeges, hitbéli megtéréseben akkor Jézusnak az imént idézett szavai, amelyeket e sokaságnak mondott, nagyon alkalmatlanok és csüggesztőek voltak. Jézus követéséért árat kell fizetnünk. Jézus nem kíván félig-meddig tanítványokat, hanem olyan egyéneket, akik teljességgel Ő mellette döntöttek. Akik

úgy döntenek, hogy az Ő tanítványaivá válnak, azoknak készeknek kell lenniük bármiről lemondani, az otthont, a családot, a rokonokat, a gazdagságot, a társadalmi rangot is beleértve, amennyiben az akadályozza őket a Krisztus követésében.

Jézus szerint a tanítványság előfeltétele a Neki való teljes átadás, és hogy kész legyen mindent elhagyni azért, hogy követhesse Őt.

Tanítvánnyá válni, mondja Jézus, a kereszthordozást jelenti. Figyeljük meg: nem azt mondja, hogy az „én keresztemet”, hanem az „ő (saját) keresztjét” kell felvennie. Miután keresztre vagy a rabokat, vagy a halálra ítélt bűnözőket feszítették, az elítélteknek többnyire saját maguknak kellett vinniük a keresztet a megfeszítés helyéig. A társadalom általában gyűlölte vagy megvetette őket. Ezért vinni a keresztet azt jelenti, éppen azt tenni, amit Jézus tett, amikor felvette a keresztet: zúgolódás és sajnálkozás nélkül túrni a barátok és a rokonok feddéseit, türelmesen és szelíden viselni a csúfolást. A tanítványnak késznek kell lennie felvenni a „keresztet”. Így lesz személyes közössége Krisztussal az Ő szenvedéseiben. Ennél nagyobb megtiszteltetésben senki sem részesülhet.

Amikor Krisztus meghívja az embereket, hogy legyenek a tanítványai, akkor nem a kényelem és önkedvezés vallását kínálja, hanem a kereszthordozását. Azonban a keresztyén, aki Krisztus tanítványává vált, nem komor, boldogtalan életet fog élni, hanem a nehézségekben és a gondok közepette is örömet lel, mert odaadóan követi Krisztust és előnynek tartja, hogy szenvedhet Érte. Krisztus nem ígért kényelmes és boldog földi életet, de megígérte a belső békét és boldogságot. Krisztus tanítványa úgy éri el a belső békét és boldogságot, hogy boldogan viszi a keresztjét.

A tanítványság kezdetéről beszélve Jézus inkább az odaadást hangsúlyozza, mint a tudást, vagy ismeretet. Tanítványnak lenni a Krisztusnak való, fenntartás nélküli odaadást jelenti, nem pedig csupán a tanítás összességének elfogadását. Ez nem jelenti azt, hogy az alapigazságok megértése nem fontos a keresztségre való felkészülésnél, ám a tanok megértésének hozzá kell járulnia ahhoz, hogy az emberek teljességgel átadhassák magukat Krisztus személyének. Általában senki se adja oda magát valakinek, akit nem ismer. A tanok megértése, ez igeszakasz szövegösszefüggése szerint, abban fogja támogatni az új keresztyényeket, hogy jobban megismerjék Jézust, és ebből kifolyólag fenntartás nélkül, teljességgel átadhassák Neki önmagukat.

JÉZUS ÉS A TANÍTVÁNYSÁG

„Monda azért Jézus a benne hívő zsidóknak: Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonyonnyal az én tanítványaim vagytok.” (János 8,31)

Ebben a szövegrészben Jézus azokhoz fordul, akik már hisznek Benne. Jézus kijelenti, hogy nem elégséges csupán hinni Benne. Az Ő tanítványának lenni azt jelenti: állandóan az Ő tanításában maradni. Ez viszont arra utal, hogy a tanítványság egy hosszabb folyamat, és nem csupán a Jézus megtalálásának és elfogadásának ideje.

Jézus megígérte, hogy az Ő tanítása folyamatos elfogadásának eredménye az igazság ismerte lesz. János később feljegyezte Jézusnak következő kijelentését, miszerint Ő maga az igazság (János 14,6). Ezek szerint, aki Jézus tanítványa akar maradni, annak valóban meg kell ismernie Őt, aki a végső igazság. Hogy ezt az evangéliumi munkánk alatt elérhessük, a megtérőnek, még mielőtt Krisztus tanítványává lesz, be kell mutatnunk Jézus alapvető tanításait. A tanítvány az, aki mindenben engedelmeskedik a Mesterének – teljesíti a parancsait. Jézus parancsait bizonyára a Jézus iránti szeretetéből kifolyólag teljesíti, s nem azért mert megkövetelik tőle, vagy, mert kötelességének tartja. Ez is a Jézussal való erős kapcsolatra mutat, ami a tanítványság alapja, és a Jézus tanításának való engedelmességre, mint a Vele való összekötetés külső jelére, gyümölcsére. Ha a külső gyümölcs nincs meg, akkor ez arra utal, hogy az adott személy még nem tanítvány.

A tanítvány az, aki meghallja Jézus hívását, és követi Őt. A héber tanítvány szó még átfogóbb értelmű, mint a görög szó. A görögök számára a tanítvány szó a „diák” vagy a „segéd” szó megfelelője volt. Újtestamentumi értelemben ez a szó teljes odaadást jelent. Ezt abból látjuk, ahogy a tanítványképzésnél a megtanítást hangsúlyozza.

A következő igehely a tanítványságról elég rövid szöveg. Megtaláljuk a János 13,34-35-ben:

„Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok”.

A szeretet a tanítványság abszolút és biztos próbája. Akkor

mondhatjátok valakiről, hogy tanítvány, ha úgy tud szeretni, mint Jézus: feltétel nélkül. Nem jelenti azt, hogy ez a szeretet tökéletes, hanem azt jelenti, hogy a Jézus tanítványának életében meg kell látszódnia a szeretetnek, az agapének, legalább a kezdeti formájában. Jézus lehetővé teszi, hogy ezzel is megvizsgálhassuk a tanítványságot. Ha a nagy utasítás azt mondja nekünk, hogy tegyük az embereket tanítványokká, akkor olyan emberek képzése, akiket keresztényeknek hívunk ám a szívükben nem ég Krisztus szeretete, a Krisztus Evangéliumának téves tolmácsolását jelenti.

7. szombat, 2014. február 15.

A TANÍTVÁNY ÉS A BIZONYSÁGTEVÉS

Az első egyház a fantasztikus eredményeket nem annyira a helyes igehirdetési módszernek köszönhette, mint amennyire a következetes bizonyosságtevésnek, annak, hogy az egyház életében meglátszódtak a tanítványság jelei, ahogy azt Jézus is bemutatta az Ő életével. A tragédia ott kezdődik, ha sok olyan embert hozunk be az egyházba, akiknél nem látszódnak a tanítványság világos jelei. Így az egyház természetes bizonyosságtevése felbomlik, és gyengül a kereszténység. A Jézus utasításai, amelyeket a tanítványképzéssel kapcsolatban adott, mintha azért adtak volna, hogy meggátolják olyan gyülekezetek fejlődését, amelyek elhanyagolják a bizonyosságtevést. Jézus is szereti megnyerni a tömegeket, de azt az igazi kereszténységgel akarja elérni, nem mesterséges módon.

Az utolsó igehely, ahol Jézus szavait olvashatjuk a tanítványképzéssel kapcsolatban a János 15,8: „Abban dicsóítottuk meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjete; és legyetek nékem tanítványaim”.

A Krisztussal való kapcsolat mindig gyümölcsöző. A gyümölcs a kapcsolat elkerülhetetlen eredménye. Miután elkerülhetetlen, ha nincs gyümölcs, nem alakult ki a tanítványság. Ez is Jézus egyik ellenőrző módszere az egyház számára, hogy meglássuk, ki lett az Ő tanítványává. Annak ugye gyümölcsöt kell teremnie. És melyik ez a gyümölcs? Valaki talán azt mondaná, hogy a Lélek gyümölcseről van szó, amelyről Pál apostol írt a Galáciabelieknek. Jézus azonban Pál apostol előtt élt és tanított. A szövegösszefüggésben Jézus úgy beszél magáról, mint szőlőtőről, a

tanítványairól, mint szőlővesszőkről. A szőlővessző feladata a gyümölcs-termés, mivel a szőlőtőről táplálkozik. Ellenkező esetben lemetszik.

Mintha az igehely szövegösszefüggése a feladatot hivatott volna megértetni. A keresztyény, aki nem terem gyümölcsöt más tanítványok toborzásával, nem is tanítvány. Ezek szerint, nem lehet Jézus követője az, aki nem beszél másoknak Jézusról. A tanítványoknak nem csak beszélniük kell, hanem tanítványokat toborozniuk; különben nem tarthatók tanítványoknak. Jézus tanítványai meghívják másokat, hogy váljanak egy életre Jézus tanítványává. Jézus szeretné, hogy sok gyümölcsöt teremjünk; ez nem egy véletlen megtérő egyszeri esete.

8. szombat, 2014. február 22.

A TANÍTVÁNYSÁG ÉS AZ EVANGÉLIUMI MUNKA

„Abban dicsőítetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremtetek; és legyetek nékem tanítványaim.” (János 15,8.)

A Krisztussal való kapcsolat mindig gyümölcsöző. A gyümölcs a kapcsolat elkerülhetetlen eredménye. Miután elkerülhetetlen, ha nincs gyümölcs, nem alakult ki a tanítványság. Ez is Jézus egyik ellenőrző módszere az egyház számára, hogy meglássuk, ki lett az Ő tanítványává. Annak ugye gyümölcsöt kell teremnie. És melyik ez a gyümölcs? Valaki talán azt mondaná, hogy a Lélek gyümölcseről van szó, amelyről Pál apostol írt a Galácibelieknek. Jézus azonban Pál apostol előtt élt és tanított. A szövegösszefüggésben Jézus úgy beszél magáról, mint szőlőtőről, a tanítványairól, mint szőlővesszőkről. A szőlővessző feladata a gyümölcstermés, mivel a szőlőtőről táplálkozik. Ellenkező esetben lemetszik.

Mintha az igehely összefüggése a feladatot hivatott volna megértetni. A keresztyény, aki nem terem gyümölcsöt más tanítványok toborzásával, nem is tanítvány. Ezek szerint, nem lehet Jézus követője az, aki nem beszél másoknak Jézusról. A tanítványoknak nem csak beszélniük kell, hanem tanítványokat toborozniuk; különben nem tarthatók tanítványoknak. Jézus tanítványai meghívják másokat, hogy váljanak egy életre Jézus tanítványává. Jézus szeretné, hogy sok gyümölcsöt teremjünk; ez nem egy véletlen megtérő egyszeri esete.

A tanítványság és az evangéliumi munka

A Biblia arra tanít bennünket, hogy mialatt az emberek tanítványokká válnak, az alatt az idő alatt nekik maguknak is meg kell tanulniuk, hogyan nyerhetik meg a lelkeket. Ha az emberek megnyerése Jézus számára elválaszthatatlan része a tanulásnak, akkor a missziós munkának magába kell foglalnia a lelkek megnyeréséről szóló tanítást? Ellenkező esetben az emberek úgy lépnek be az egyházba, hogy önmagukat átadták Krisztusnak, de életük hátralevő részét úgy élik le, hogy önmaguknak szolgálnak, és nem másoknak. Az elhangzottak teljes alkalmazása érdekében az egyháznak az új hívőket azonnal tanítania kell, hogy – a képességeikkel összhangban – szolgálni tudjanak.

Ennek megvalósításához a helyi gyülekezet szintjén olyan felépítés szükséges, amilyenről a „Forradalom a gyülekezetben” című könyv beszél. Ez azt jelenti, hogy az egyházhoz csatlakozó hívők felfedezték adottságaikat, és ezzel összhangban megtalálták helyüket a szolgálatban. Szomorú helyzet áll elő, amikor olyan hívőkből alapít az egyház gyülekezetet, akik nem váltak tanítványokká. Ezért alig van köztük valaki, aki részt vesz valamilyen szolgálatban. Az idő múlásával egyre nehezebb lesz őket tanítani. Sokkal könnyebben kezdünk az új hívőkkel az evangéliumi munka megváltoztatásával, melynek folytán mindenki, aki csatlakozik az egyházhoz, már tudja, hogy meg kell találnia helyét a szolgálatban.

A meghívásban, hogy valaki váljon Jézus tanítványává, benne van a felhívás, hogy váljon gyümölcstermő kereszténnyé. Ilyen értelemben jelenti ki Jézus, hogy nincs keresztényi tanulás, ha az adott személy nem kapcsolódik be a tanítványképzésbe. Ez összefügg a nagy paranccsal, ahogy már láttuk is, Jézus elvárja a követőitől, hogy menjenek és másokat is tegyenek tanítványokká. Az lenne a jó, ha minden tanítvány újabb tanítványok lelki atyja/anyja, később nagyapja/nagyanyja, majd dédapja/dédanyja lenne.

Minden igazi tanítvány Isten országába misszionáriusként születik bele. Ebben az értelemben a megtérés: a „nem nép” átváltozása Isten népévé, amely csatlakozik és szolgál, ezért tevékeny és hasznos tagja Krisztus testének.

Tulajdonképpen meg kell érteni, hogy az egész, teljes megtérés, bibliai értelemben, hármas folyamat, amely magába foglalja a (1) megtérést

Istenhez a Jézus Krisztus által, (2) megtérést az egyházhoz, Krisztus testéhez és a (3) megtérést a világnak való szolgálathoz, amelyért Jézus meghalt.

Ez azt mutatja, hogy a mi evangéliumi módszerünkben és az egyháztaggá való felkészítésünkben, az új tanítványoknak elegendő információt kell adnunk és lehetővé kell tennünk, hogy elegendő tapasztalatot szerezzenek ahhoz, hogy elkezdhessék a tanítványképzést. Ez a folyamat legyen a kezdeti, keresztyénségre való felhívás része. Nem hívhatunk el valakit a tanítványságra anélkül, hogy felszólítanánk a tanítványképzésre. Ez a megtérési folyamatra utal, nem pedig a gyors válaszra, hogy elfogadja Krisztust és megkeresztelkedjen.

9. szombat, 2014. március 1.

ÜLDÖZTETÉS ÉS A FELADAT ELVÉGZÉSE

Jézus azt mondta, hogy a tanítványok képzésének munkáját Jeruzsálemben kell elkezdni, majd minden népre kiterjeszteni. Az első pár évben a tanítványok ehhez a tervhez tartották magukat. Ekkor feltűnt az a veszély, hogy a fiatal egyház egy újabb zsidó közösséggé váljon, és ne adja át az általános üzenetet más népeknek. A Jeruzsálemben felállított erős alappal a Szentlélek már elküldheti őket más népekhez, hogy azokat is tanítványokká tegyék.

„Az az üldözés, amely a jeruzsálemi gyülekezetre szakadt, serkentőleg hatott az evangelizálás munkájára. Az Ige hirdetése nagy eredménnyel járt és már az a veszély fenyegetett, hogy a tanítványok túl sok időt töltenek el ott. Nem teljesítik az Üdvözítő parancsát, hogy az egész világon szíjjeljárva hirdessék az evangéliumot. Megfeledeztek arról, hogy a gonosz ellen a legjobb védekezés: a támadás. Így jutottak el arra a gondolatra, hogy legfontosabb feladatuk: a jeruzsálemi gyülekezet megvédelmezése az ellenség támadásaival szemben. Ahelyett, hogy arra buzdították volna az újonnan megtérteket, hogy vigyék az evangéliumot azokhoz, akik még nem hallottak róla, beleestek abba a hibába, amelybe mindenki beleesik, ha megelégszik a már elért eredménnyel és többre nem vágyik. Isten azért engedte meg az üldözést, hogy képviselői szét-szóródjanak mindenfelé, ahol másokért munkálkodhatnak. Amikor

tehát elűzték a hívőket Jeruzsálemből, széjjeljártak és ’hirdették az igét.’” (Apostolok története, 72)

A Jeruzsálemben keletkezett üldözés a kereszténység gyors terjedéséhez vezetett a különféle népek között. Pál apostol hihetetlen szolgálata révén gyorsan terjedni kezdett a kereszténység a különféle vidékeken. Mielőtt megvizsgáljuk, hogyan szolgált Pál apostol a népeknek, foglalkozunk egy kicsit az újtestamentumi gyülekezettel. Új látszik, hogy az újtestamentumi gyülekezetet csupán egy cél érdekelte – teljesíteni a krisztusi megbízást. Ettől a céltől senki és semmi sem tudta őket eltántorítani:

„Minden keresztény felismerte testvérében az isteni szeretet és jóindulat megnyilvánulását. Egyetlen cél foglalkoztatta őket; egyetlen vágy minden más háttérbe szorított; egyetlen igyekezetük az volt, hogy Krisztus jellemét nyilatkoztassák ki és országa építésén dolgozzanak.” (Apostolok története, 33)

Az egyház létezésének oka

Az apostolok cselekedetei feltárják előttünk, hogy az újtestamentumi gyülekezet felismerte a létezésének okát: más népeket tanítványokká tenni. Az első gyülekezet számára nem volt ennél fontosabb. Az első gyülekezetet valójában nem is tudjuk megérteni, ha nem fogjuk fel, mennyire tudatában volt ennek a feladatának. Minden tevékenységük erre irányult, mert a gyülekezet kizárólag azért létezett, hogy elvégezze az Úrtól kapott nagy megbízását, hogy más népeket tanítványokká tegyen.

Feltehetjük a kérdést, hogy manapság hogyan állíthatja egy egyház azt, hogy Jézus gyülekezete (egyháza), amikor nem kapcsolódott be a Krisztustól kapott feladat elvégzésébe, amit Ő világosan tanítványképzésként határozott meg. Amikor az egyház elveszti létezésének okát, társas klub lehet, de Jézus Krisztus gyülekezete (egyháza) nem. Csak az az egyház, amely őszintén igyekszik más népek közül tanítványokat toborozni, állíthatja magáról, hogy a Krisztus által alapított egyházhoz tartozik, amelynek az a célja, hogy tanítványokká tegye a népeket.

„Mindenkinek, aki elfogadja Jézus Krisztust személyes Urának és Megváltójának, erősen kell vágyakoznia arra, hogy Őt másoknak is

bemutassa; és örvendeznie kell, amikor szaporodik azoknak a száma, akik ugyanerre vágnak. Amikor nincs meg ez a vágy és ez az öröm, fel kell tennünk a kérdést, talán valami nem jól működik a gyülekezeti élet középpontjában.”

Mivel sok gyülekezet manapság nem olyan tüzes, missziós lelkületű, mint az első gyülekezet, valami komoly tévedés csúszott be. Az a téves, hogy nincs jelen a hittérítő (missziós) gondolkodásmód. A feladatra való összpontosítást az egyháznak ma ismét fel kell élesztenie, ha hű akar maradni a Mesterétől kapott feladatához. Az egyháznak ismételten hozzá kell fognia ahhoz, hogy másokat tanítványokká tegyen. Tehát el kell gondolkodnia minden tettéről, és szüntelen a Krisztustól kapott feladatára kell összpontosítania.

10. szombat, 2014. március 8.

EGYHÁZ A VILÁGBAN

A gyülekezetek többsége manapság a legtöbb időt azzal tölti, hogy azoknak szolgál, akik már a Test tagjai, akik már rég tanítványok. Mivel nem lettek rá megtanítva a tanulás ideje alatt, a hívők nem készültek fel arra, hogy elmenjenek a világba és tanítványokká tegyék az embereket. Számukra nagy különbség van a gyülekezet világa és a „kinti világ” között, ahol dolgoznak. Az első gyülekezet számára azonban ez a két világ egybeforrt, mert nem az „egybegyűlt” gyülekezetet tartották fontosnak. Számukra a gyülekezet lényege a világban való szétszóródás volt (amit a jó jelképez) a tanítványképzés feladatával a középpontban.

A hittérítő lelkületű újtestamentumi gyülekezet célja a feladat elvégzése volt, ma viszont, úgy látszik, leggyakoribb az a célkitűzés, hogy a gyülekezet megmaradjon szentnek. Ennek az a következménye, hogy a legtöbb gyülekezet az idejének, az erejének, a képességének és a pénzének nagy részét arra pazarolja, hogy „fennmaradjon”. Isten szándéka, hogy az egyház állandóan növekedjen, hogy kijárjon a kőfal mögötti világba, amelynek nagy szüksége van a megmentő üzenetre. Jézus arra szólít bennünket, mondjunk le a kényelmünkről és a biztonságunkról, lépünk ki a gyülekezeteinkből, és azon legyünk, hogy megnyerjük

azokat, akik még nem ismerik Jézus Krisztust. Ahogy Jézus is otthagya a menny biztonságát, hogy megmentsen bennünket, így ma minket, az ő tanítványait, is arra kér, hagyjuk el kényelmes gyülekezeteink biztonságát, és vigyük el Krisztust az imaház falain kívül eső, valós világba.

Kétséget kizárva, a mai gyülekezeteken eluralkodott a „gettós” lelkület. „Róma ég”, ők meg elégedetten játszanak „gyülekezetest”. A keresztények egyházi légkörben élnek. A barátaik is itt, a gyülekezet „biztonságában” élnek. Szabadidős tevékenységeik is a gyülekezethez kapcsolódnak, az imaházon belüli műsorok is csak értük vannak. A modern „tanítvány” ügyesen elkülönítette a világban végzett munkáját a Krisztusért végzendő munkától. Ezért, átlagosan véve, a keresztény hétközi életében nincs jelen a hittérítő tevékenység.

A hétköznapi munka és a gyülekezet egymástól való elválasztásával a keresztény alig lehet hatással a világra. Akik meg kint vannak, lemondtak az egyházzól, mert szerintük annak semmi köze a mai, valós élethez – még a régi időkből maradt ránk. Ez természetes következménye annak a ténynek, hogy a mai egyház elhanyagolja Krisztustól rábízott feladatát. A gyülekezetek, amelyeknek a feladatra kellene összpontosítaniuk, magukra összpontosítanak, ezért nem tapasztalható növekedés. Kent Hunter jegyezte fel:

„A növekedés elmaradásakor a baj nem az isteni megbízatással van, hanem a hívők mulasztásaival. Amikor egy élő test (a gyülekezet) nem egészséges és nem növekszik, akkor ez azért van, mert a hívők nem követik a Mestert (a Tanítót). Elfelejtették követni a Mesterük akarátát... Szerencsére tarthatunk bűnbánatot. A gyülekezet (egyház) elkezdhet növekedni, amikor Isten népe feleszmél, és követi az utasítást.”

11. szombat, 2014. március 15.

AZ ENGEDELMES EGYHÁZ

Az adventista egyház mindig azt állította, hogy ő Isten Maradéká, mivel megtartja Isten parancsolatait. Pontos-e az állítás, hogy egy egyházat nem tarthatunk Maradéknak, ha nem tartja meg Isten minden parancsolatát? Akkor ez azt jelenti, hogy az egyháznak, amely Isten Maradéká akar

lenni, vállalnia kell a nagy megbízatást, amely azt követeli meg tőle, hogy az embereket Krisztus tanítványaivá tegye. Az egyházat, amely nem így tesz, nem nevezhetjük Maradékknak. Az engedetlen egyháznak bánkódnia kell a nagy parancs teljesítésének elmulasztása miatt. Talán az adventista gyülekezeteknek fel kell tenniük a kérdést, hogy hűen végzik-e a megbízatást? Ha nem, akkor talán meg kellene bánniuk az engedetlenséget? Már túl sok idő eltelt ahhoz, hogy az egyház még mindig laodiceai langymelegségben éljen, mialatt a világ a pusztulás felé rohan. Ideje komoly bűnbánatot tartanunk a mulasztásaink miatt – amiért elhanyagoltuk Jézus vágyát, hogy minden népeket a tanítványaivá tegyünk.

A mai egyháznak arra van szüksége, hogy újfent átélje a feladatának élményét, amely az első egyházat arra indította, hogy az embereket tanítványokká tegye – a nagy parancs teljesítésére összpontosító feladat élményét. Az egyháznak ma nem az elveszettek megmentésére vonatkozó tanokkal kell foglalkoznia, hanem olyan tanokkal, amelyek célja a tanítványképzés. Az egyház feladata nem csak az örömművelés hirdetése, hanem az elveszettek Krisztushoz vezetése és tanítványokká tévése – igazi bibliai értelemben. Az első egyház nem csak kereste az elveszetteket, hanem meg is találta. Az egyház azért növekedett és fejlődött oly erőteljesen, mert vállalta annak felelősségét, hogy megkeresse az elveszetteket, és tanítványokká tegye őket.

Az egyház nemzetközivé tétele

A nagy Tanító céljának, a tanítványképzésnek, minden népek között meg kellett valósulnia. Ha minden népek között tanítványokat kellett találni, akkor a kereszténység nem maradhatott a judaizmus keretei között, hanem nemzetközi egyházzá kellett válnia. Az egyház nemzetközivé tételére már a korai keresztényi időszakban sor került. A kereszténység még az első apostolok életében megszűnt zsidó közösség lenni; határok nélküli, nemzetközi egyházzá vált.

Az egyház nem válhatott volna nemzetközivé, ha nem alkalmazták volna a különböző országok kultúrájához. Ha az egyház kitért volna amellett, hogy a keresztényeknek tisztelniük kell a zsidó szokásokat, nem igazán lett volna teljesíthető Krisztus parancsa, hogy menjenek minden népek közé és tegyék az embereket tanítványokká.

Az egyház és a kultúrák

A kultúrabeli különbséggel először az ApCsel 6-ban találkozunk, nem sokkal a pünkösöd után, zúgolódás támadt a görögül beszélő zsidók között a héberек ellen, hogy mellőzik a közülük való özvegyasszonyokat a mindennapi szolgálatban. Érdekes, hogy nem a héber, hanem a görög közösség panaszkodott. Miért? A héber közösség az első keresztényekből állt, a görög közösség már egy későbbi csoport volt. Habár mindkét csoport egy helyen élt, mégis voltak köztük kulturális különbségek.

A legérdekesebb példát arra, ahogyan a kezdeti egyház kulturálisan alkalmazkodott az evangéliumot elfogadó népcsoportokhoz, a jeruzsálemi gyűlés példázza (ApCsel 15). A zsidó gyökerekből kinövő kereszténység hirtelen elterjedése, amit különösen Pál apostolnak a pogányok között végzett szolgálatának köszönhetünk, sok nem zsidó keresztényi közösség létrejöttét eredményezte. Követelni kell-e ezektől a közösségektől a héber szokások követését? Más szóval: a pogányoknak előbb zsidókká kell-e lenniük, hogy kereszténnyé válhassanak?

Hogy válaszolni tudjon erre a kérdésre, az egyháznak előbb azt kell tisztáznia, hogy mi is lényegében a kereszténység, és mi az, ami kultúrához kötődik az ő keresztény meglátásában. Minden gyülekezet számára a legnehezebb elválasztani a kultúrát a lényegtől. Az ApCsel 15 azt bizonyítja, hogy az első egyháznak ezt sikerült elválasztania. De nagyon nehéz volt a különféle kultúrák szokásait úgy alkalmazniuk, hogy közben ne tartsák a hitvallás lényegétől való elesésnek. Ennek eredményeként a tanítványok elszaporodtak az egész római birodalom területén; a kereszténység megszűnt zsidó közösség lenni, mivel a pogányságból megtértek száma hamarosan jóval felülmúlta a zsidóságból megtértek számát.

Így érte meg az adventizmus is az egyház nemzetközi kiterjedését. Mivel a XIX. században amerikai kezdettel rendelkezett, világszerte könnyű volt hozzáadni az észak-amerikai kultúra ízét az adventizmus fejlődéséhez. Ám ahogy az adventizmus világszerte fejlődésnek indult, a különféle országokban a hitünk különféle kulturális kifejeződést kapott. Bizonyos hívők nehezen tudták felfogni a kulturális különbségeket az adventisták között, a világ különféle tájain. Gyakran elvárjuk, hogy úgy viselkedjenek, mint mi. Az adventista egyház történelmének leghosszabb időszakában Észak-Amerika az egyházat az ellenőrzése alatt tartotta, és egyben a kulturális különbségeket is felügyelte. De egyházunk

növekedésével a világban az észak-amerikai hívók száma lecsökkent, tíz hívő közül csak egy az észak-amerikai, ezért már nem irányíthatja az egyházat. Ez fájlóan világossá vált az Generál Konferencia Utrechti gyűlésén.

Amikor az adventizmus rokonságba került a különféle kultúrákkal, és a vezetést mindenütt átvették a „hazaiak”, az egyház sokkal gyorsabban kezdett fejlődni, mint amikor még az észak-amerikai vezetés alatt állt. Az adventizmussal az történt, ami az első egyházzal; ismételtelen előtérbe került, hogy az egyház akkor fejlődik a legjobban, amikor a „hazaiak” vezetése alatt áll, és a helyi kultúrához alkalmazkodik.

12. szombat, 2014. március 22.

ELLEN WHITE ÉS A MEGVÁLTOZOTT EVANGÉLIUMHIRDETÉS

Ellen G. White ugyanazt a felhívást intézi a mai egyházhoz, mint Pál apostol, a maga korában. Habár kitarzott az evangélium változtathatatlansága mellett, Ellen White állandóan arra ösztönözte az egyház tagjait, hogy találjanak újabb és újabb módszereket az emberek megnyerésére. Figyeljük meg néhány nagyon komoly kijelentését:

„Korunk városaiban, amelyek annyira vonzóak és kényeztetőek, az emberek érdeklődését nem tudjuk felkelteni a szokásos igyekezettel... Különös igyekezetet fektessetek a tömegek figyelmének felkeltésére... Használjatok fel minden elképzelhető módszert arra, hogy világosan és határozottan tárhassátok fel az igazságot.

A célunk elérésének módjai és eszközei nem mindig egyformák. Használjuk értelmünket és megítélésünket... A különböző emberek megmentése érdekében különféle módszereket kell alkalmaznunk. Erre valóban szükség van. El kell fogadnunk az újabb módszereket.

Egyik missziós területtől a másikig haladva, a körülmények új terveket és új módszereket fognak felkínálni. Az új munkásokkal, akik a munkának szentelik magukat, új gondolatok is jelentkeznek. Amikor az Úrtól segítséget kérnek, Ő jelentkezni fog nekik. Terveket kapnak, amelyeket maga az Úr gondolt ki.

Az egyházszervezetnek... nem szabad előírnia a pontos munkamódszert... Ne alkossatok szűk szabályokat; munkánk legyen haladó; hagyjatok teret a jobb módszerek számára.

Ebben a munkában majd bizonyos módszerek különbözni fognak a múltbeli módszerektől, de senki kritikája ne fektessen akadályt az útra. Ne gyakoroljátok az éles kritikát, sem mások munkájának leépítését.”

Ellen White tehát világosan beszél arról, hogy különféle módszereket kell alkalmazni. És úgy tűnik, ő maga is úgy képzelte el, hogy a hívők majd ellenzik az újabb munkamódszereket, és ezért tanácsolja őket, hogy ne állják útját az új lélekmentési módszereknek. Világosan meg tudta különböztetni az üzenetet a módszertől, sokkal jobban, mint amennyire némely mai gyülekezet képes. Erősen ragaszkodva az adventizmus lényegéhez, arra ösztönözte az egyházat, hogy találjon új módszereket az emberek megmentésére. Vajon a XXI. század elején működő egyháznak továbbra is el kell vetnie az ő tanácsait?

A gyülekezeteknek egyidejűleg arra is ügyelniük kell, hogy ne egyezkedjenek a hit tekintetében. A kultúrához alkalmazkodni vágyó gyülekezetek végül annyira hasonlónak válnak a környező világhoz, hogy elvesz köztük a különbség. Az ilyen gyülekezetek megszűnnek növekedni, mert az emberek nem látják annak előnyét, hogy hívökké váljanak. Másfelől azok a gyülekezetek is, amelyek mindig csak a különbségeket hangsúlyozzák, annyira másmilyenek lesznek, hogy már nem lesz mit mondaniuk a világ számára. Ezek a gyülekezetek se fognak növekedni. A Biblia és Ellen White is azt tanácsolja a korszerű adventistáknak, hogy mindkét végletet kerüljék. Az adventizmusnak mindig erősen kell ragaszkodnia a meggyőződéséhez, közben pedig alkalmazkodnia kell azoknak az embereknek a kultúrájához, akiket meg akar menteni.

Az egyháznak, amely az üzenetet valamely kultúrához akarja alkalmazni, nagyon oda kell figyelnie arra, hogy ne azért fogadja el, mert „jól működik”. A kultúrához való alkalmazkodás okainak az első gyülekezet és a nagy utasítás missziós tudatán kell alapulniuk. A nagy parancs megvalósítása érdekében „minden népnél”, kulturálisan összhangba hozott nemzetközi egyházra van szükség. Az egyháznak nem szabad elfogadni valamely kultúrát csak azért, hogy alkalmazkodhasson a mai társadalomhoz. A jelenlegi kulturális alkalmazkodásoknak jórészt semmi közük a missziós feladathoz. A kultúra érzékelésének csak akkor van

értelme, ha a krisztusi feladat kereteiben zajlik, ahogy a nagy parancs is kifejezi.

A nagy parancsra és az első gyülekezet missziós feladatára való összpontosítás ma is a kultúrához alkalmazkodó egyházat igényeli. A mai egyháznak a teológiai alapot olyan szilárd talajon kell tartania, amilyent Pál apostol tárt elénk az 1Kor 9-ben kifejtett tanításában, az ottani kultúrához alkalmazva.

13. szombat, 2014. március 29.

A PAPSÁGTÓL FÜGGETLEN TANÍTVÁNYOK

Az első gyülekezet nem csak kifejlesztette a kultúrához alkalmazott megközelítést, mivel a nagy parancs megvalósítására törekedett, hanem a fejlődés tervét is elkészítette, amelyet tanítványképzés ötlete köré font, és nem a vezetőktől függő hívők köré. Az első gyülekezet célja olyan tanítványok toborzása volt, akik otthonosan fogják érezni magukat, akik nem fognak az adott vezetőktől függni, és akik továbbadják másoknak az evangéliumot.

Ez a gondolkodásmód volt jellemző Pál apostol gyülekezetalapítására és általában az egész újszövetségi gyülekezet növekedésére. Pál terve az volt, hogy újabb gyülekezeteket alapítson újabb kulturális közösségekben. Addig maradt az új gyülekezettel, amíg biztos nem volt abban, hogy kiképezte a tanítványokat és a vezetőket, és hogy mindnyájan újabb tanítványok toborzására törekednek. Amikor ezt elérte, Pál apostol elutazott, hogy újabb helyen új gyülekezetet alapítson. Az új gyülekezetek nem függték tőle, vagy más apostoloktól. Amikor elfogadták az evangéliumot, felhatalmazta őket, hogy folytassák az evangélium hirdetését a saját területükön, vagy azon kívül. Ily módon növekedett az első gyülekezet.

Ha az első egyház azzal a módszerrel akart volna gyülekezeteket alapítani, amellyel ma mi dolgozunk – egy-egy prédikátor kiküldésével, aki az új közösség mellett virraszt – csak gyenge gyülekezeteket kaptak volna, éretlen keresztyékekkel, akik nem váltak tanítványokká. De az első egyház nem így cselekedett. Jézus azzal bízta meg az első hívőket, hogy

másokat tanítványokká tegyenek. Ezek a tanítványok nem langymeleg megtérők voltak, hanem igaz tanítványok, amilyenek Jézus írta le őket. Ahhoz, hogy valaki tanítvány legyen, önállósítania s függetleníteni kell magát más hívóktól, hogy lelkiileg „élő” maradjon. Az újtestamentumi keresztények a lelkiességüket úgy őrizték meg, hogy másokat is tanítványokká tettek. Csak így maradhatott élő a hitük. Ezt Roland Alen is megfigyelte:

„Azok a gyülekezetek, amelyek a legtöbb lelki támogatást kapták, gyengékké, élettelenekké váltak.”

„Semmi sem gyengít annyira, mint a megszokás, hogy másoktól függünk olyan dolgokban, amelyeket magunk is elvégezhetünk.”

Az újtestamentumi gyülekezet, de különösen Pál apostol, jól megértették Alen testvér által is kiemelt problémát, hogy a függőség gyenge keresztényeket nevel. Ám a gyülekezetek többsége éppen a függőség mintája szerint működik. Sok egyházi hivatalnok azért tétovázik, amikor új gyülekezet megalapítását kérvényezik, mert az egyháznak nincs elég pénze arra, hogy minden újabb csoport mellé egy-egy prédikátort alkalmazzon. Az újtestamentumi egyháznak nem voltak ilyen gondjai, mert az új gyülekezetek mellé nem kellett neki prédikátort biztosítania. Az új gyülekezetek kinevezték a vezetőjüket, akiket maguk tanítottak és képezték ki, azzal, hogy ezek a vezetők semmiben sem hasonlítottak a mai prédikátorokra. Egyszerű laikusok voltak. A helyi gyülekezet a fizetett prédikátortól függetlenül működött és tevékenykedett. Ha az újtestamentumi egyház támogatta volna a fizetett prédikátorok ötletét, növekedésük a nullával lett volna egyenlő.

A korai egyház modelljét fogadták el az első adventisták; az akkori prédikátorok elsősorban az evangélium hirdetéséért és a gyülekezetek alapításáért léteztek. Az első ötven évben nem léteztek „gyülekezeteket vezető” prédikátorok. A helyi vének vezették és gondozták a gyülekezetet, amely a saját területének evangelizálásával foglalkozott. Az adventista papság kezdetben nem volt helyhez kötött, hanem új területeket evangelizált, és új helyeken új gyülekezeteket alapított. Amikor az adventisták elfogadták a függőségi modellt, és prédikátorokat helyeztek a kerületi gyülekezetekbe, a növekedés lecsökkent. Az adventizmus fejlődésének legkülönösebb példája, hogy világszinten egyedül azokon a területeken nem tapasztalható növekedés, ahol elfogadták ezt a függőségi modellt.

A világnak azon tájai, ahol az adventisták még mindig a kezdeti egyház modellje szerint működnek, ahol egy prédikátorra húsz gyülekezet is jut, a prédikátor viszont elsősorban az evangéliumi munkával törődik, a gyülekezetek az egyháznövekedés legmagasabb fokán állnak.

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Igor Bosnić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2013
Istentiszteleti használatra